

PODPORUJTE TRADICE A SETKÁVÁNÍ

Narozeniny, svátky, Vánoce nebo nadcházející dušičkový čas. To všechno se odehrává na pozadí rodinných setkávání. I když na nich občas trochu krouťte očima při desátém vyprávění jedné historky ze svého nebo partnerova dětství, děti tu nasávají jako houby. Proto jim taková setkávání ordinujte co nejčastěji!

PŘIPRAVIL: TEREZA VÍCHOVÁ

Každý z nás dvou s manželem vyrůstal v jiném prostředí: já téměř bez příbuzných a jen s maminkou. On v úplně čtyřčlenné rodině, kde se s návštěvami příbuzných a navštěvováním celkově div netrhly dveře. Prvních pár let spolu a s dětmi jsme tedy hledali zlatou střední cestu setkávání. A já s podivem zjišťuji, že si třeba nejstarší syn umí dlouho povídat s jednou z babiček o věcech, o kterých mi doma neřekne (ano, samozřejmě se mě to poprvé patřičně dotklo!). A že bylo pro naše děti hezké jezdit za devadesátiletými „dědánky“, kterým pomohli přinést nákup a pak se

s dědečkem zavřeli v dílně. Poprvé se také díky tomu později setkali se smrtí a vypořádali se s ní pak každý po svém.

Je to vlastní „krev“

Rodinným setkáváním dává jednoznačně zelenou i psycholog a kouč Vilém Urban. Podněcujeme jimi totiž tradice, které má každá rodina do určité míry své a předávají se z generace na generaci.

„Děti při takových setkáváním přejímají automaticky zkušenosti a postoje různých generací. Rodiče mají také příjemnou jistotu,

že to, jak vyrůstali oni, předávají dále a aplikují na výchovu svých dětí,“ uvádí Vilém Urban.

„A samozřejmě svou roli hraje prostý fakt, že je to naše ‚krev‘ a pokračování linie rodu.“

Děda, nebo babi?

Nedávno mé známé zemřel tatínek. Když se slzami v očích vyprávěla, jak je to zasáhlo, zmínila i mladšího syna se slovy: „Můj táta byl takový morous, co se s nikým moc nebavil. Ale Honza byl jediný, kdo si k němu vyšlapal cestu. Od malička mu sedal na klín, vynucoval si dědovo vyprávění, až si k sobě vybudovali neuvěřitelně silný vztah.“ I když váš vztah s tchyní patří k těm typickým ne zrovna idylickým, třeba může být dětem tou nejlepší babičkou na světě. A mají na ni také pomyslné právo.

„Kam se vždycky obrátím, když mi bude nejhůř?“ potvrzuje i Vilém Urban. „Samozřejmě k těm nejbližším, k příbuzným. Rodina je stále základní kámen a pocit, že se mám o koho opřít. A v rámci rodiny jsme každý jiné národy – děti si proto v širší rodině instinktivně vyberou, ke komu budou více tíhnout, svěřovat se, sdílet.“

Každý jsme nějaký, i příbuzní

Ano, možná zažijete, že si nad babiččím mūdčováním, že by měla nosit košilkou, vaše dcera zhluboka povzdechne. Ale i to patří k setkáváním se starší generací. Učení respektu k jinakosti, toleranci vůči odlišným názorům a věku: „Člověk se nejvíce učí na základě rozdílů,“

potvrzuje Vilém Urban. „Do života přece nejde asimilovat jen to, co mi sedí a vyhovuje. Potřebuji získat rozdílné názory, se kterými se pak v pubertě zdravě vypořádám, než si vytvořím své vlastní. A k tomu je třeba učit se nápodobou už od malička.“

Chovej se slušně!

Velmi brzy se vám může stát, že váš potomek bude kroutit očima nad babičkou či dědou čím dál častěji. Mezigenerační názorové rozdíly dají občas zabrat i nám, a to nás nedělí od rodičů

tolik let jako jejich vnoučata.

„Ve zdravě nastavených vztazích ale funguje přirozená autorita, která dítěti nedovolí chovat se neslušně,“ říká Vilém Urban. „I když třeba nesouhlasí, správně vycítí, jak citlivě se v dané situaci zachovat.“

Pokud k tomu nedojde, neváhejte zasáhnout a přiměřeně svému výchovnému stylu potomkovi jasně naznačte, že děda s babičkou se na něco třeba dívají pro něj nepochopitelně, ale to ho neopravňuje k drzosti.

„Tradice a vzorce chování se nejvíce programují v raných fázích věku, kdy se dětem to, co vidí a zažívají, ukotvuje v jejich životním prostoru,“ dodává Vilém Urban.

Nenechte je vykořenit

Nedostatek času, vzdálenosti v místech, kde žijete nebo třeba vleklé rodinné neshody? Zkuste se i tak občas zastavit a dětem „dávku příbuzných“ dopřát. Je to něco, díky čemu samy dovedou později zapustit pomyslné kořeny a utvořit si vlastní životní postoje:

„Termín vykořenění dětí je užíván stále častěji,“ upozorňuje Vilém Urban. „Dítě, které nemá dostatek vzorů, má pak v pubertě o to větší pocit, že potřebuje někam patřit. A chytout se nějaké špatné party je pak mnohdy jen otázkou času.“ Nasávat životní programy je nám zkrátka vlastní. A čím větší měrou jich poskytneme malým dětem, tím jistější ve svých postojích a méně ovlivnitelné pak budou na prahu dospělosti. ■

VILÉM URBAN, věnuje se koučování a psychoterapii, založil společnost v oblasti vzdělávání osobního rozvoje a změn, vilemurban.com

Zapálíme svíčku

✿ Dušičkový čas využijte k návštěvě hřbitova nebo symbolickému zapálení svíčky doma.

✿ Nenásilně si tak můžete začít povídat o příbuzných, kteří už nežijí.

✿ Zavzpomínejte třeba na své dětství u babičky, která už zemřela, oživte před dětmi vzpomínky a nestyďte se ani za případné slzy při vyprávění.

✿ Utužujete tak rodinnou pospolitost a v dětech pocít, že někam patří.